RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

13. november 1995 *

I sag T-126/95,

Dumez, Nanterre (Frankrig), ved advokaterne Alexandre Carnelutti og Jean-Pierre Spitzer, Paris,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Hendrik van Lier, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der principalt er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 29. marts 1995 om ikke at indlede en procedure mod Den Hellenske Republik for tilsidesættelse af fællesskabsretten ved tildelingen af den offentlige kontrakt

* Processprog: fransk.

vedrørende Athens nye lufthavn i Spata, subsidiært om, at det fastslås, at Kommissionen har udvist passivitet,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 Den 20. juni 1991 udsendte den græske regering en udbudsbekendtgørelse vedrørende projektering, opførelse og drift af Athens nye lufthavn i Spata. Bekendtgørelsen blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 10. august 1991 (EFT S 151, s. 16).

2 Efter at der var blevet indgivet ni anmodninger om deltagelse i prækvalifikationen, tillod den græske regering fire konsortier at afgive tilbud. Ifølge udbudsbetingel-

serne (Request for proposals) forudsatte koncessionskontrakten oprettelse af et selskab, som skulle drive lufthavnen, idet 65% af kapitalen skulle ejes af en privat koncessionshaver og 35% af den græske stat. Koncessionen skulle være gældende i 50 år. I henhold til proceduren skulle der udarbejdes fælles kontraktdokumenter mellem den græske stat og de to bedste kandidater, hvorefter det såkaldte »cash bid«, dvs. det beløb, der blev tilbudt for at erhverve den del af selskabskapitalen, som var forbeholdt den private deltager, skulle være det afgørende tildelingskriterium.

3 De to konsortier, der blev udvalgt til at deltage i procedurens afsluttende fase, er Hochtief og Athens Airport Associates (herefter »AAA«). Sagsøgeren indgår i sidstnævnte konsortium.

4 Ved skrivelse af 28. juni 1993 meddelte de græske myndigheder de to kandidater, at de havde ændret kriterierne for tildelingen af kontrakten.

5 I slutningen af juli 1993 blev der udarbejdet en første vurdering af de tilbud, der i mellemtiden var blevet afgivet af de to konsortier, og det blev foreslået at give Hochtief kontrakten. Som følge af den græske regerings fald blev der imidlertid ikke truffet nogen formel beslutning om tildelingen af kontrakten.

6 Efter afholdelse af parlamentsvalg besluttede den nye regering at gennemgå og ændre vilkårene for tildelingen af Spata-projektet, idet den ved skrivelse af 18. februar 1994 anmodede de to konkurrenter om inden den 18. marts at fremsende nye tilbud baseret på et »nøglefærdigt« anlæg forbundet med en seksårig kontrakt om driften af lufthavnen. Kun AAA-konsortiet besvarede denne henvendelse, idet Hochtief-konsortiet var af den opfattelse, at det allerede havde fået tildelt kontrakten.

7 Idet de vendte tilbage til princippet om en koncession, valgte de græske myndigheder derefter tilsyneladende en ordning med en privat finansiering i størrelsesordenen 10%. Det var igen kun AAA, der reagerede på forslaget.

8 I løbet af maj 1994 fremsendte Hochtief derpå nogle nye forslag til de græske myndigheder, hvorefter staten skulle have en majoritetsandel (55%) af kapitalen i det selskab, der skulle stå for driften af lufthavnen, idet koncessionsperioden blev nedsat fra 50 til 30 år, samtidig med at der blev givet afkald på enhver form for særrettigheder over området omkring lufthavnen.

9 Efter at være blevet orienteret om sagen af AAA-konsortiet ved skrivelse af 26. august 1994 henvendte Kommissionen sig til de græske myndigheder. Disse opfordrede ved skrivelse af 14. september 1994 som følge heraf de to konkurrenter til at præcisere deres tilbud inden den 23. september. Sagsøgeren har gjort gældende, at den græske regering tog imod et tilbud fra Hochtief dateret den 3. oktober 1994, selv om fristen for afgivelse af tilbud var udløbet.

10 De græske myndigheder foretog en ny vurdering af tilbuddene. Ligesom den første vurdering gav den anden vurdering AAA anledning til betænkeligheder og kritik, hvorfor konsortiet igen henvendte sig til Kommissionen.

11 Efter adskillige kontakter mellem Kommissionens tjenestegrene og de græske myndigheder foreslog sidstnævnte en supplerende sagkyndig undersøgelse med henblik på at afgøre, om tildelingskriterierne var blevet anvendt uden forskelsbehandling. I december 1994 udnævntes de tre sagkyndige, som efter at have afsluttet deres undersøgelse bekræftede, at de omhandlede kriterier var blevet anvendt korrekt.

12 AAA gav udtryk for stærk tvivl om, hvorvidt de tre sagkyndiges rapport var regulær. Ved skrivelse af 20. februar 1995 klagede AAA på ny til Kommissionen over de græske myndigheders fremgangsmåde i forbindelse med tildelingen af kontrakten.

13 Den ansvarlige kommissær forelagde Spata-sagen for kommisærkollegiet. Under et møde den 29. marts 1995 besluttede Kommissionen ikke at indlede en procedure mod Den Hellenske Republik.

14 Ifølge sagsøgeren har det græske parlament godkendt tildelingen af koncessionen til Hochtief-konsortiet og kontraktdokumenterne vedrørende koncessionen, således at de to sæt af retsakter har fået lovkraft efter national ret.

Parternes påstande og retsforhandlinger

15 Sagsøgeren har på den baggrund ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juni 1995 anlagt nærværende sag og nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 29. marts 1995 annulleres.

— Subsidiært: Det fastslås, at Kommissionen har handlet retsstridigt ved at undlade at indlede en traktatsbrudsprocedure mod Den Hellenske Republik i anledning af dennes alvorlige og gentagne tilsidesættelser af fællesskabsretten i forbindelse med proceduren med henblik på tildeling af koncessionen på Athens fremtidige lufthavn.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juli 1995 har Kommissionen rejst en formalitetsindsigelse, idet den har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 I sit indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen, indleveret den 19. september 1995, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at formalitetsindsigelsen forkastes, subsidiært henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

18 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 7. november 1995 har Den Hellenske Republik anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

Retlige bemærkninger

19 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten (Tredje Afdeling) finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og at der ikke er anledning til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten

Påstandene støttet på EF-traktatens artikel 173

— Parternes argumenter

20 Kommissionen har til støtte for afvisningspåstanden for det første gjort gældende, at beslutningen om ikke at indlede en traktatsbrudsprocedure ikke udgør en beslutning i traktatens artikel 173's forstand. Den har herved henvist til, at en traktatbrudsprocedure efter EF-traktatens artikel 169 indledes med en administrativ fase, som ikke indebærer nogen bindende retsakt (Domstolens dom af 1.3.1966, sag 48/65, Lütticke m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 169, org. ref.: Rec. s. 27, på s. 39).

21 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at den råder over et frit skøn ved afgørelsen af, om der skal indledes en procedure i henhold til artikel 169, og at borgerne derfor ikke kan anfægte en afvisning fra Kommissionens side af at indlede en sådan procedure mod en medlemsstat (Domstolens dom i sagen Lütticke m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, og Domstolens dom af 14.2.1989, sag 247/87, Star Fruit mod Kommissionen, Sml. s. 291, præmis 13, Rettens kendelse af 14.12.1993, sag T-29/93, Alonso-Cortés mod Kommissionen, Sml. II, s. 1389, præmis 55, af 27.5.1994, sag T-5/94, J. mod Kommissionen, Sml. II, s. 391, præmis 15, og af 4.7.1994, sag T-13/94, Century Oils Hellas mod Kommissionen, Sml. II, s. 431, præmis 14).

22 Kommissionen har for det tredje anført, at selv om det måtte antages, at beslutningen om ikke at indlede en traktatsbrudsprocedure udgør en beslutning, der kan anfægtes, berører den ikke sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Retspraksis vedrørende statsstøtte og om anvendelse af EF-traktatens artikel 85 og 86, jf. f.eks. Domstolens dom af 28. januar 1986 i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen (sag 169/84, Sml. s. 391) og af 16. juni 1994 i sagen SFEI m.fl. mod Kommissionen (sag C-39/93 P, Sml. I, s. 2681), kan ikke overføres til traktatsbrudsprocedurerne, da traktatens artikel 169 hverken tillægger Kommissionen beføjelse til at fastslå, om der er begået en overtrædelse, eller giver interesserede tredjemænd ret til at indtræde i den administrative procedure.

23 Kommissionen har endelig understreget, at medlemsstaterne skal sikre en effektiv domstolskontrol med overholdelsen af de gældende fællesskabsretlige regler, og at dette krav på området for offentlige kontrakter er blevet skærpet ved særlige direktiver om klageprocedurer (Rådets direktiv 89/665/EØF af 21.12.1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs-samt bygge- og anlægskontrakter, EFT L 395, s. 33, og Rådets direktiv 92/13/EØF af 25.2.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, EFT L 76, s. 14). Ifølge Kommissionen har de virksomheder, der er berørt af direktiverne, i overensstemmelse med princippet om »ret til domstolsprøvelse« de retsmidler, der er indført i national ret under overholdelse af og med de garantier, traktaten og Domstolens praksis giver dem.

24 Sagsøgeren har gjort gældende, at erklæringen fra en talsmand for Kommissionen udgør et tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger en beslutning fra Kommissionens side (Rettens dom af 24.3.1994, sag T-3/93, Air France mod Kommissionen, Sml. II, s. 121). Kommissionen har således den 29. marts 1995 truffet en beslutning om ikke at indlede en traktatsbrudsprocedure mod Den Hellenske Republik.

25 Efter sagsøgerens opfattelse udgør beslutningen af 29. marts 1995 en akt, som har retsvirkninger, idet den endeligt afsluttede den undersøgelse, Kommissionen iværksatte efter at være blevet gjort opmærksom på sagen af sagsøgeren gennem en klage af 26. august 1994 (dommen i sagen SFEI m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 27). Sagsøgeren har under henvisning til Domstolens dom af 25. oktober 1977 i sagen Metro mod Kommissionen (sag 26/76, Sml. s. 1875) og af 4. oktober 1983 i sagen Fediol mod Kommissionen (sag 191/82, Sml. s. 2913) anført, at beslutningen om ikke at indlede en traktatsbrudsprocedure kan sidestilles med en beslutning om at afslutte behandlingen af en klage på det konkurrenceretlige område. Selskabet har i sit indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen tilføjet, at det forhold,

at Kommissionen ikke har pligt til at anlægge sag ved Domstolen, ikke betyder, at de retsakter, den udsteder under den administrative procedure, er uden retsvirkninger.

26 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at som medlem af AAA-konsortiet er sagsøgeren umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede beslutning. AAA-konsortiets medlemmer er nemlig ifølge sagsøgeren de eneste retssubjekter, der rammes af de græske myndigheders overtrædelser af fællesskabsretten. Beslutningen om ikke at indlede traktatsbrudsproceduren, som blev truffet på baggrund af konsortiets klage, individualiserer således konsortiets medlemmer på lignende måde som adressaten (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197). De er ligeledes umiddelbart berørt, fordi virkningerne af Kommissionens beslutning umiddelbart påvirker deres stilling som erhvervsdrivende i forbindelse med proceduren for tildeling af kontrakten.

27 Sagsøgeren har anført, at det under alle omstændigheder forekommer udelukket at anvende den af Kommissionen citerede retspraksis (jf. ovenfor, præmis 21) i det foreliggende tilfælde, fordi i) den omhandlede nationale foranstaltning er af rent individuel karakter, ii) de fællesskabsretlige regler, som den pågældende medlemsstat har tilsidesat, har karakter af forfatningsretlige principper i Fællesskabets retsorden, iii) tilsidesættelsen af reglerne er sket i forbindelse med procedurer for tildeling af offentlige kontrakter, i forbindelse med hvilke der vil blive tale om en betydelig fællesskabsfinansiering.

28 Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at selskabet med sit søgsmål ikke forsøger at opnå, at nogle generelle regler ændres, men derimod at en retsakt af individuel og begrænset karakter, nemlig tildeling af en kontrakt til en konkurrent, trækkes tilbage. Der er således tale om, at Retten forelægges en afvisning fra Kommissionens side af at iværksætte sanktioner i anledning af en konkurrencefordrejning, og på ingen måde om en domstolsprøvelse af hensigtmæssigheden af en beslutning vedrørende nationale bestemmelser. Fællesskabets retsinstansers »self-restraint« gælder kun sidstnævnte situation.

29 Til støtte for, at sagen bør antages til realitetsbehandling, har sagsøgeren endvidere påberåbt sig, at der er tale om en tilsidesættelse af regler af grundlæggende og forfatningsretlig karakter, såsom ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren har henvist til, at Kommissionen på området for offentlige kontrakter har fået tildelt en særlig opgave, idet den skal drage omsorg for, at betingelserne for deltagelse i udbud er lige, og påse, at der ikke sker forskelsbehandling (Domstolens dom af 10.7.1985, sag 118/83, CMC m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2325, præmis 44). Den anfægtede beslutning foregriber også den vurdering af kontraktens lovlighed, Kommissionen skal foretage med henblik på at bevilge eller godkende en fællesskabsfinansiering.

30 Sagsøgeren har tilføjet, at det skøn, der er indrømmet Kommissionen ved traktatens artikel 169, ikke kan medføre, at Kommissionen er unddraget enhver form for domstolskontrol (dommen i sagen Fediol mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 30). Dette ville ifølge sagsøgeren være uforeneligt med det princip om »ret til domstolsprøvelse«, som er fastslået ved Domstolens dom af 15. maj 1986 i Johnston-sagen (sag 222/84, Sml. s. 1651, præmis 18), den europæiske konvention af 4. november 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union. Selskabet har tilføjet, at der skal være mulighed for domstolsprøvelse af Kommissionens beslutninger om henlæggelse af sager, når der er tale om individuelle foranstaltninger, der gør indgreb i en af de grundlæggende rettigheder, borgerne og virksomhederne har i henhold til traktaten.

31 Sagsøgeren har anført, at en afvisning af sagen ville føre til en retsnægtelse. Selskabet har gjort gældende, at det ikke kan opnå det ønskede resultat for de nationale domstole, da der ikke efter græsk ret findes særlige rettergangsformer, der gør det muligt for en forbigået konkurrent at få suspenderet en ulovlig tildeling af en kontrakt. I øvrigt er de direktiver, Kommissionen har omtalt, ifølge sagsøgeren endnu ikke gennemført i Grækenland. Sagsøgeren har i sit indlæg vedrørende formalitets-

indsigelsen tilføjet, at den »lovfæstede godkendelse«, det græske parlament har givet, blokerer for enhver prøvelse ved de nationale domstole, da de græske forvaltningsdomstole ikke vil tilsidesætte en lov.

— Rettens bemærkninger

32 Med den i medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, anlagte sag ønsker sagsøgeren at opnå en annullation af Kommissionens beslutning om ikke at følge opfordringen fra AAA-konsortiet, som sagsøgeren tilhører, til at indlede en traktatsbrudsprocedure mod Den Hellenske Republik.

33 Det fremgår af fast retspraksis, at private ikke kan anfægte Kommissionens afslag på at indlede en traktatsbrudsprocedure mod en medlemsstat (dommen i sagen Lütticke m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, Domstolens kendelse af 12.6.1992, sag C-29/92, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3935, præmis 21, Rettens kendelse i sagen Calvo Alonso-Cortés mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 55, og Rettens kendelse af 29.11.1994, sagerne T-479/93 og T-559/93, Bernardi mod Kommissionen, Sml. II, s. 1115, præmis 27).

34 Domstolens og Rettens praksis, hvorefter Kommissionens afslag på at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 169 ikke kan anfægtes, er ikke alene baseret på det skøn, traktatens artikel 169 selv giver Kommissionen, men også på princippet om, at en afgørelse fra Kommissionen, der har karakter af et afslag, skal bedømmes efter arten af den henvendelse, den er svar på (Domstolens dom af 8.3.1972, sag 42/71, Nordgetreide mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 41, org. ref.: Rec. s. 105, præmis 5).

35 Med henblik på at fastlægge, hvilken form for handling der ønskes opnået med AAA-konsortiets klage, skal der henvises til ordlyden af traktatens artikel 169: »Finder Kommissionen, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen«.

36 Når henses til, at det i henhold til traktatens artikel 169 alene er Domstolen, der har kompetence til at fastslå, at Den Hellenske Republik — som hævdet af sagsøgeren — har tilsidesat ligebehandlingsprincippet og andre fællesskabsretlige regler, kan AAA-konsortiets klage kun have haft til formål at få Kommissionen til at fremsætte en begrundet udtalelse (jf. f.eks. dommen i sagen Lütticke m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, og generaladvokat Gand's forslag til afgørelse i samme sag, Rec. s. 40 og 43).

37 Det følger imidlertid af opbygningen af traktatens artikel 169, at den begrundede udtalelse kun er en indledende fase forud for en eventuel traktatsbrudssag ved Domstolen og således ikke kan betragtes som en retsakt, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Kommissionens afvisning af at indlede en traktatbrudsprocedure kan dermed heller ikke anfægtes, hvorved det er ufornødent at undersøge, om Kommissionens afslag berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

38 Endvidere bemærkes, at alvorligheden af den påståede overtrædelse af fællesskabsretten og den individuelle karakter, som den i klagen omhandlede handling fra den

græske regerings side hævdes at have, samt den eventuelle mangel på effektive retsmidler på nationalt plan, under alle omstændigheder ikke er faktorer, der kan ændre den retlige kvalifikation af den handling, klageren ønsker foretaget.

39 Annullationspåstanden bør herefter afvises.

Den subsidiære påstand støttet på EF-traktatens artikel 175

— Parternes argumenter

40 Kommissionen har i sin formalitetsindsigelse anført, at det følger af fast retspraksis, at en sag, som er anlagt i medfør af traktatens artikel 175 med påstand om, at det fastslås, at Kommissionen i strid med traktaten har undladt at træffe afgørelse, idet den ikke har indledt en traktatsbrudsprocedure mod en medlemsstat, må afvises (dommen i sagen Star Fruit mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 11-14, Domstolens kendelse af 30.3.1990, sag C- 371/89, Emrich mod Kommissionen, Sml. I, s. 1555, præmis 5, 6 og 7, og kendelsen i sagen Century Oils Hellas mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 12-16).

41 Sagsøgeren har anført, at AAA-konsortiet den 20. februar 1995 opfordrede Kommissionen til at skride ind over for Den Hellenske Republik. Selskabet har tilføjet, at såfremt Retten måtte lægge til grund, at Kommissionen ikke traf nogen beslutning under sit møde den 29. marts 1995, har den siden den 21. april 1995 udvist passivitet. Sagsøgeren har imidlertid i sit indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen gjort gældende, at passivitetspåstanden er blevet genstandsløs, da Kommissionen selv har bekræftet, at den har taget stilling.

— Rettens bemærkninger

42 Sagsøgerens påstand støttet på traktatens artikel 175, stk. 3, sigter mod at få fastslået, at Kommissionen ved ikke at indlede en traktatsbrudsprocedure mod Den Hellenske Republik har undladt at træffe afgørelse og dermed handlet i strid med traktaten.

43 Indledningsvis bemærkes, at Kommissionen tog stilling i artikel 175's forstand, da den traf den omtvistede beslutning den 29. marts 1995. Ifølge fast retspraksis (Domstolens dom af 15.12.1988, forenede sager 166/86 og 220/86, Irish Cement mod Kommissionen, Sml. s. 6473, præmis 17) omhandler artikel 175 passivitet i form af en manglende afgørelse eller stillingtagen og ikke det forhold, at der træffes en anden afgørelse end den, som de berørte parter havde ønsket eller fundet nødvendig.

44 Det bemærkes endvidere, at et passivitetssøgsmål i medfør af traktatens artikel 175 forudsætter, at den pågældende institution har en pligt til at handle, således at den påståede undladelse heraf er i strid med traktaten. Det fremgår imidlertid af opbygningen af traktatens artikel 169, at Kommissionen ikke er forpligtet til at indlede en procedure i henhold til denne bestemmelse, men derimod i denne henseende råder over en skønsbeføjelse, der udelukker private fra at kræve, at den indtager en nærmere bestemt stilling (dommen i sagen Star Fruit mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 11, og kendelsen i sagerne Bernardi mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 31)

45 Sagsøgerens passivitetspåstand bør derfor afvises.

46 Sagen bør herefter i det hele afvises. Det er på denne baggrund ufornødent at træffe afgørelse om Den Hellenske Republiks begæring om intervention.

Sagens omkostninger

47 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

48 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Såfremt Den Hellenske Republik har haft omkostninger i forbindelse med begæringen om intervention, bør den derfor selv bære disse.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om begæringen om intervention.

3) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger. Den Hellenske Republik bærer sine egne omkostninger i forbindelse med begæringen om intervention.

Således bestemt i Luxembourg den 13. november 1995.

H. Jung

Justitssekretær

C.P. Briët

Afdelingsformand